

Krščanska teologija - ali filozofija - na podlagi prvotne judovske religije

Sestavljeno ob konferenci ANTICA NAMUR 2021

*Ples - Charles Samuel (1862-1935), Ecole belge 1913
kupljeno pri: Fr. Janssens van der Maelen, Bruselj 2020*

Z dvema prilogama: str. 2 o prvotni judovski religiji in str. 12 o tem, kako so mladi, zlasti dekleta, ki so nagnjeni k visoki morali, kulturno usmerjeni v napačno smer.

Opomba: Koncept je namenjen predvsem mladim. In pri njih moram biti natančen in vse napisati zelo jasno, ker če tega ne storim, se bodo spet zmotili!
slowenisch

Prvotna judovska religija je brezčasna razsvetljena religija par excellence. Jezus je tu naletel na očitni propad.

Povsem jasno je, da takšna zloraba, s katero se je srečal ta hišni graditelj Jezus, pravzaprav sploh ni bila dovoljena, zlasti ne v judovski religiji! Ker je prav judovska religija edina, ki ima tukaj vrednostne koncepte, zlasti tudi za položaj ženske, ki so absolutno pozitivni in ki jih nobena druga religija ne more ponuditi!

Vendar judovska religija prvotno sploh ni bila religija, temveč zelo razsvetljen in human odnos do življenja, tudi v sodobnem smislu. Sklicujem se tudi na epilogo. Vse skupaj je postalo tipična religija šele takrat, ko je bil odnos do življenja pozabljen ali zatrt, verjetno zato, ker so imeli tisti, ki so kmalu prevzeli oblast, tako več prednosti (kot se to v nekem trenutku zgodi v vseh religijah). **Kakorkoli že, prvotna judovska religija** (ali samo odnos do življenja) **je edina religija** (če uporabimo izraz "religija"):

- **Ki govori o resnični monogamiji** . Gre za monogamijo, ki ni prisilna, ampak se zgodi in za katero si prizadevamo popolnoma prostovoljno in z veseljem, in ki je ne živimo samo po poroki, ampak za monogamijo, ki je tudi resnično pristna, da je v vsem življenju samo en spolni partner (razen v primeru vdovstva). To pomeni, da ne gre le za življenje v monogamiji, ampak tudi za pripravo z odpovedjo nagonom pred poroko. Zato mora biti moralnost monogamije dovolj privlačna, da bo zaželena za mlade.
- In če je ta monogamija res splošno živeta, se uresniči tudi vizija harmonije ljudi brez strahov in v neomadeževani človečnosti, **ki jo konkretizira rajska utopija golote**. Zgodba o raju v Svetem pismu zato nikoli in nikdar ne bo veljala za zgodovinski dogodek (tako kot druge zgodnje zgodbe, na primer zgodba o stvarjenju). Avtorji, ki so jo napisali pred 3000 leti, je zagotovo niso nikoli razumeli kot "dobesedno", kot so nas učili pri pouku religije za otroke v preteklosti in kot jo nekatere sekte razumejo in poučujejo še danes. Gre prej za zgodbo proti prostituciji v plodnostnih kultih v čast katerim koli božanstvom, ki so bila običajna v času nastanka zgodbe (glej str. 50) - takšno plodnostno božanstvo je torej v ozadju kače . "Čaščenje" s spolnim odnosom seveda pomeni tudi kršitev utopije prave monogamije, posledica tega pa je "telesni deli, ki skrivajo sram" (na kratko TDKSS). To pomeni, da je izjava pripovedi o Adamu in Evi tudi ta, da ko se uresniči utopija prave monogamije, ta sram postane nepotreben.

Vera v Boga je pri tem drugotnega pomena. Bog je bil namreč v bistvu ustvarjen le zato, da bi imel avtoriteto za svoje ljudstvo, ki bi stala za idejo monogamije, in da bi imel argument proti drugim bogovom, ki naj bi jih ti mali človeški kultu častili.

- Judovska religija je predvsem edina religija, **v kateri ima tudi ženska pravico do doživljanja orgazma**. Za resnično monogamnost je seveda pomembno, da ženska doseže izpolnitev tudi v spolnosti, torej da doživi orgazem. To ne pomeni orgazma, kot ga vidi psiholog Wilhelm Reich, ki ga je mogoče doseči z najrazličnejšimi tehničnimi triki, temveč orgazem, ki nastane skoraj spontano iz harmonije ali tudi iz sorodnosti duš dveh ljudi, tj. le z najlažjimi dotiki in predvsem brez penetracije, načeloma celo popolnoma oblečen. (Opomba: Ta orgazem bi moral biti danes prvič tudi cilj, saj po podatkih časopisa DIE WELT vsaj dve tretjini vseh žensk nikoli ne doživita orgazma!)

Če to ni velika religija, ki je bila v tistem času zasnovana proti nečloveškim religijam in ki bi danes lahko premagala vse druge religije, ki so na koncu pogosto le kultiviranje pretrpetih travm v povezavi s folkloro in vraževerjem (ki se jim nato pridružijo poslovni interesi in strukture moči ter potreba po razmejitvi od drugih)! Vendar imam občutek, da o tem običajno nimajo pojma niti Judje.

V Jezusovem času je bila težava v tem, da je bila ta judovska "prvotna religija" v njegovem času že očitno "pokopana" ali vsaj v veliki meri pozabljena in zato tudi nihče od oblasti, ki so takrat imele besedo, ni več skrbel zanjo. Judovska religija je bila v veliki meri zamrznjena v kultu - in spolna zloraba je postala skorajda norma. Torej je ta graditelj hiš ali izvajalec Jezus (o "izvajalcu" glej naslednjo točko) moral naleteti na to in videti očitno neskladje med trditvijo in resničnostjo judovske religije ter poskušati ponovno oživiti prvotno vero. Med običajnimi sodelavci se je gotovo dobro prijel, vendar je bilo gotovo veliko drugih, ki jih to nikakor ni zanimalo.

Vsekakor sem s svojim znanjem teologa in po 30 letih poklicnih izkušenj kot učitelj poskušal ideale stare judovske utopije v tem delu združiti v pozitiven koncept, da bi bili dostopni mladim. Ker mladi še vedno gojijo ideale o takšni utopiji in bi jih radi živeli, če bi le vedeli, kako.

In mislim, da mi pri tem ne gre slabo, glej drugi del te številke! Žal pa v času, ko sem bil učitelj, vse še ni bilo popolnoma razvito.

Bog piše naravnost tudi na krive črte: skozi nasprotnike vere do resničnega Jezusa.

Teologija in koncept vere po resničnem Jezusu - presodite sami!

Resnični Jezus je bil verjetno bolj tipičen raziskovalni novinar (kot bi rekli danes) - in zaradi tega je moral tudi umreti. Kasneje so ga njegovi nasprotniki tako rekoč popolnoma ponaredili.

Kar nekaj kritikov cerkva in krščanske vere na splošno pravi, da je celotna krščanska vera prazna fantazija, da je torej bolj ali manj izmišljena, da je v bistvu laž in prevara.

Te kritike se seveda v veliki meri ali celo v največji možni meri odbijajo od teologov in drugih predstavnikov cerkva - zelo pogosto se zdi, da jih ti ne upoštevajo, zato jim je tudi vseeno zanje. Nadaljujejo, kot da je vse, kar raziskujejo in razglašajo, na trdnih tleh.

Vendar menim, da so med temi kritiki krščanske religije in cerkve precej resni znanstveniki, ki jih je vsekakor treba jemati resno. Ali ni morda celo v skladu z dobro vero v Boga, da zaupamo, da bo iz tega izšlo nekaj pozitivnega za našo vero in s tem tudi za Cerkev, če bomo sodelovali s takimi kritiki, ki jih je treba jemati resno?

Pri tem mislim predvsem na tri od njih:

1. Karlheinz Deschner (1924-2014), ki je študiral teologijo, filozofijo, književnost in zgodovino - in tudi doktoriral. V svoji knjigi *Der gefälschte Glaube - die wahren Hintergründe der kirchlichen Lehren* (Ponarejena vera - pravo ozadje cerkvenih naukov) opisuje (mimogrede tudi drugi), da je večina vsebin vere plagiat starih nekrščanskih religij, kot so deviško rojstvo ali spočetje s strani božanskega očeta, sinovstvo Boga, odrešilna funkcija božjega sina, čudeži, celo križanje boga, obujanje mrtvih in vstajenje, kulturna praznovanja s kruhom in vinom.

Tukaj so tri slike, ki ponazarjajo, da so bistvene krščanske "resnice vere" plagiati drugih religij:

Mozaik "Evropa z Zevsom, oblečenim v bika" je v Narodnem muzeju v Neaplju. Ni mi treba natisniti slike vzporedne zgodbe iz Nove zaveze o "Marijinem oznanjenju".

Izida v obliki ptice ob prebujenju Ozirida, ki je umrl v boju proti zlu in nato tri dni obiskoval duše umrlih v podzemlju - relief v mrtvaškem templju Seta I. v Abydosu (Egipt) -, zato zgodba o Jezusovem vstajenju ni nič novega.

Relief vnebohoda cesarja Antonija Pija in njegove žene Faustine je v Vatikanskih muzejih (mavčni odlitek sem fotografiral v Rimsko-germanskem muzeju v Mainzu). Gotovo poznate slike Jezusovega vnebovzvetja in še bolj Marijinega.

2. danski indolog Christian Lindtner (1949-2020) s svojim strokovnim znanjem grščine in latinščine ter starodavnih indijskih jezikov sanskrta in palijskega. Lindtner v svoji knjigi *Skrivnosti Jezusa Kristusa* opisuje, da je Nova zaveza v veliki meri plagiat starodavnih indijskih budističnih besedil - "obogatena" z "vložki" iz mitologij, značilnih za Zahod, in tudi iz judovstva. Lindtner to razlaga tako, da so budistični menihi želeli ustvariti budizem za Zahod, vendar jih je zanimala le budistična filozofija, zato so ta budizem vgradili v (zunanj) "okvir", ki je bil običajen na Zahodu. "Budistični junak" v budizmu za Zahod je torej Jezus, ki so si ga izmislili budisti, in tako Lindtner pride do kvintesence "Jezus je Buda". Več o Christianu Lindtnerju na <https://unser-mitteuropa.com/in-memoriam-dr-phil-christian-lindtner-1949-2020/> (ali lažje iskanje z vpisom v google: "Christian Lindtner" in "Our Central Europe").

3. judovsko-angleški preučevalec Talmuda Hyam Maccoby (1924-2004), ki je bil nazadnje profesor na Centru za judovske študije na Univerzi v Leedsu. Maccoby se v svoji knjigi "The Mythmaker" loti tega "prišleka" Pavla - in med drugim opisuje, kako je "zgodbe" in obrede, ki jih je poznal iz svojega otroštva v Tarsu, glavnem središču včasih krvavega kulta Atisa in Adonisa, prenesel na Jezusa in tako ustvaril povsem novo religijo, ki s pravim Jezusom nima nič ali vsaj ne veliko skupnega. Tako kot Lindtner pravi "Jezus je Buda", bi Maccoby rekel - ohlapno na podlagi Pavla - "Jezus je Attis".

To, kar so odkrili ti trije kritični znanstveniki, bi bil pravzaprav smrtni udarec za našo krščansko vero. Navsezadnje se vrti okoli najpomembnejših naukov, ki sestavljajo našo vero.

Toda to še ni konec dneva!

Odločen namig o tem, kaj je bil Jezus, čemu je bil predan in zakaj so ga tako kruto ubili, sem presenetljivo dobil od soseda, kmeta, v vasi Knolleburekaff ("vas pridelovalcev sladkorne pese") zahodno od Kölna (pridelujejo še več kot sladkorno peso), kjer živim. Nekoč je eno od svojih stanovanj v preurejenem "kamnolomu" na polju dal v najem pasantu, profesionalcu v demimundu, in se z njim pogovarjal o njegovem "poslovnem področju". In ko se je nekoč pogovarjal z mano, sva prišla do zaključka, da je znana zgodba o Jezusu, ki reši grešnika pred kamenjanjem v Janezovem evangeliju, očitno zgodba o kaznovanju iz deminentnega sveta. Kdaj se namreč zgodi, da žensko ujamejo pri "takem početju" - in da se najmeta dva "lovca", ki nato tečeta naravnost na sodišče, saj se zavedata, da to za ujeto žensko pomeni smrtno kazen? To se tako ali tako nikoli ne zgodi, razen če je tu kaj namerno urejeno. Jezus je vse to zagotovo vedel. Bil je namreč - najbrž zaradi svojega prejšnjega dela kot graditelj hiš v družinski gradbeni skupini v celotni regiji - tudi prijatelj prostitutk in cestnarjev (ali bolje cestninarjev) in se je zagotovo tudi z njimi pogovarjal o njihovih težavah. Od tam se je na primer naučil, kako so ženske izsiljevali v prostitucijo - po "postopku dveh prič" v zgodbi o lepi Suzani iz priloge Danielove knjige: "Ali boš seksala z nami (kar je takrat pomenilo vstop v prostitucijo) ali pa te bomo, če boš zavrnila, prijaviли sodišču in povedali, da smo te ujeli pri seksu z mladeničem, a je pobegnil, potem boš usmrčena." Tako je imela privlačna ženska proti takšnim moškim na izbiro le prostitucijo ali smrt - torej brez možnosti. V primeru grešnice iz Janezovega evangelija je bila situacija očitno nekoliko drugačna: zagotovo je bila prostitutka in je nekako prekršila pravila svojega "poklica" - ne vemo, kaj je to bilo, a to ni pomembno - in je morala biti zdaj za to kaznovana. Morda je prikrila svoj pravi zaslužek in ga ni pravilno oddala? Morda je tudi ona slišala za Jezusove govore in je želela zapustiti svoj poklic? Za to so njeni "zaščitniki" (ali suženj) poskrbeli tako, da so jo ujeli pri seksu s snubcem (šlo je za dogovorjeno zgodbo, zato je snubec lahko pobegnil neopažen), zato jo je treba kaznovati - predvsem kot opozorilo "drugim ženskam zaščitnikov", da tudi one ne bi počele takih neumnosti ...

Če prav razumem sliko "Jezus in grešnik", je slikar Lukas Cranach starejši (1472-1553) na pripoved v Janezovem evangeliju gledal enako kot jaz, da gre torej za kriminalno zgodbo. Mislim, da ne morete nič bolj jasno prikazati, če menite, da so bodoči uživalci mamil kriminalci, saj vsaj niso videti kot zadušljivi moralizatorji. Dva "modra starejša gospoda" zadaj na desni strani pa sta tipična teologa in filozofa (in verjetno tudi večina novinarjev), ki vedno vidita le površino in ne vesta (nočeta vedeti), kaj se v resnici dogaja. Tako lahko kriminalci še naprej počnejo, karkoli in kakorkoli želijo. Fascinantna slika! Že vem, zakaj so mi to naslikali v Vietnamu!

Jezus je bil priča temu brutalnemu vedenju in ga je obsodil v javnih govorih: "Proti grehu, proti hinavcem, za ljubezen". Tako se je spopadel z očitno zelo vplivno demimondo, danes bi rekli "mafijo". Zato je moral umreti.

Jezus torej ni bil ustanovitelj religije, kot ga opisuje Nova zaveza, ampak nekaj podobnega kot preiskovalni novinar, kot so preiskovalni novinarji Peter R. de Vries (Nizozemska), Ján Kuciak in njegova nevesta Martina Kusnirova (Slovaška), Daphne Caruana Galizia (Malta) in Jamal Khashoggi (Savdska Arabija) v našem času. Tako je za kriminalne mahinacije v povezavi s prostitucijo in denarjem (tipična poslovna področja mafije, pri katerih so funkcionarji oblasti sodelovali ali gledali stran) izvedel "na kraju samem" in to nato v odsotnosti danes običajnih medijev objavil v javnih govorih - ki so kasneje postali bolj ali manj pobožne pridige, ki niso nikogar prizadele.

In kako je prišlo do tega "plagiata Nove zaveze"? Zadeva je pravzaprav zelo preprosta, ko si enkrat zamislimo demimonde, proti kateremu se je Jezus zavezal. Kajti z Jezusovo smrtjo seveda niso umrle tudi Jezusove ideje, dovolj dolgo je javno govoril in tako je imel tudi privrženca. Po njegovi smrti so nekateri od njih nadaljevali v njegovem duhu. Jezusovim nasprotnikom to ni

bilo všeč. Toda kako naj se tega lotijo, da bi učinkovito "razblinili" Jezusovo skrb? Podobno težavo poznamo danes pri brisanju datotek na trdih diskih računalnikov. Če jih izbrišete s klikom na funkcijo "izbriši", je vsebina seveda še vedno prisotna, le da je ne morete več najti. Vendar obstajajo programi za njihovo ponovno iskanje. Nekaj je zares izbrisano šele takrat, ko je vsebina, ki jo je treba izbrisati, prepisana z novo vsebino. Tako je bilo tudi z Jezusovo zavezo - zato je bila prepisana z "novo vsebino", to je s konceptom iz vseh teh plagiatov drugih religij, ki jih danes poznamo kot "Novo zavezo". Nova zaveza torej ni reklamni in vzgojni spis ZA resničnega Jezusa, temveč domiselni diverzantski maneuver PROTI resničnemu Jezusu in njegovi zadevi - s sredstvi tistega časa, kot so bili plagiaty zgodb o bogovih in budizmu.

In ta "novinec" Pavel je očitno igral vodilno vlogo pri tem brisanju in prepisovanju, saj je imel idejo, da bi Jezusovo smrt na križu spremenil v žrtevno smrt, ki jo je želel sam - za odkup človeštva od česarkoli....

To tudi pomeni, da imajo trije kritiki naše religije, ki smo jih navedli na začetku tega članka, s svojimi kritikami popolnoma prav - le rešitev problema je morda nekoliko drugačna, kot so si jo predstavljali.

Več podrobnosti o tem in predvsem o tem, kaj odkritje resničnega Jezusa pomeni za nas danes, lahko najdete na spletni strani www.michael-preuschhoff.de v rubriki "Jezusova ideologija" - tudi v več jezikih (prevedeno s trenutno najboljšim prevajalskim programom www.deepl.com).

Toda že slišim kritike, ki pravijo: Če predpostavimo, da je zgodba o grehu iz osmega poglavja Janezovega evangelija res zgodba o kaznovanju na pol sveta, je to torej posreden dokaz za resničnega Jezusa. Toda kako lahko na podlagi enega samega posrednega dokaza vržemo čez krov celotno tradicionalno teologijo? Na to lahko samo pripomnim, da lahko v nejasnem primeru zelo dobro rekonstruiramo primer iz enega samega dobrega posrednega dokaza! Jezusov primer pa je res zelo nejasen - nihče na primer ne ve, kdo je napisal Novo zavezo (vsekakor to niso bili Jezusovi učenci ali drugi, ki so Jezusa osebno doživeli), zakaj je bila napisana in kako je prišla "med ljudi".

Predvsem pa: z vrnitvijo k zavezanosti resničnemu Jezusu - torej k "ideologiji Jezusa" - bi bila naša religija seveda videti povsem drugače, ne bi bila več religija duhovnikov in učenjakov, religija dogem in vere, s tem pa tudi ne več religija moči in prevlade, katere glavna cilja sta odpuščanje in ugodje v življenju po smrti, ampak visoko etičen odnos do življenja z razumnimi pravili igre. In ta razumna pravila bi bila takšna, da bi jih lahko vsi sprejeli, zlasti kar zadeva spolno moralno. Vendar pa bi jih bilo treba tega naučiti že v otroštvu. Z "vsemi" mislim tudi na muslimane - po njihovih izkušnjah učiteljice so prav njihova dekleta najbolj zainteresirana. "Starih ljudi" tako ali tako ne moremo doseči - lahko pa dosežemo mlade! Seveda jih na splošno težko dosežemo, toda če pridobimo naše mlade kristjane, se bo to razširilo - in še posebej v naši internetni dobi - tudi med muslimansko mladino!

In tu je nekaj iz realnosti današnjega življenja: kako lahko namesto povsem idiotskega spreminjanja spola v jeziku ženske in dekleta resnično nadgradimo.

Pravzaprav je bilo o problematiki spolov že dovolj povedanega: To preoblikovanje je navsezadnje povsem nesmiselna in povsem odvečna ter pogosto celo smešna bastardizacija nemškega jezika. Prinesla naj bi (kot čarobna beseda abrakadabra) večjo pravičnost med spoloma in s tem dodatno izboljšanje položaja žensk. Toda izkušnja je, da to s takšnim "čarobnim besednim jezikom" preprosto ne gre, jezik preprosto ne more doseči takšne nadgradnje - ker je vedno obratno: spremenjena resničnost povzroči - če je sploh potrebna - spremembo jezika. Zato moramo poskrbeti za spreminjanje resničnosti na drugačen način!

Pri enakosti spolov pa se v vasi spet pojavlja nova svinja - z namenom, da bi vse ostalo enako glede tega, kaj je dejansko pomembno in kaj je treba spremeniti! In tako je verjetno tudi v drugih državah - s kakršnimi koli "drugimi svinjarijami", ki so v resnici neučinkovite za pravo nadgradnjo žensk.

To, kar mislim, morda najbolje izraža pogovor, ki sem ga imel z materjo učenca razmeroma kmalu po začetku svoje "kariere" učitelja na poklicni šoli ob priložnosti roditeljskega sestanka: pred mnogimi leti me je na roditeljskem sestanku vprašala, kakšen je cilj mojega verskega izobraževanja. Odgovoril sem precej lahkotno: "Dekleta so vsa nekako shizofrena. Ona: "?????" Jaz: "No, panično se bojijo neškodljivega in rajskega, kjer bi lahko pridobili tudi koristno znanje o človeški naravi in navdihnili moške, ki želijo biti v redu z lepo moralo, namreč "goli na plaži". Toda problematično, namreč seks s prepogosto vprašljivimi partnerji, ki jim včasih povzroči tudi vseživljenjske travme, je to, kar si želijo in kar počnejo." "In kaj hočeš storiti zdaj?" je rekla mati. Jaz: "Da dekleti delata druga za drugo." Mati: "Če to zmoreš, si dober!"

Da, kaj se tu dejansko dogaja?

Ljudje smo po naravi zelo moralna bitja, zlasti v spolnosti, in to že od mladosti naprej, še posebej dekleta. In ker se ne učijo nobene izrecne morale - tudi za to jim je narava dala možgane -, sprejmejo moralo, ki je običajna v njihovi družbi, in to je psevdomorala sovražnosti do telesa, zato se že od otroštva učijo sramovati svojega telesa. Ker so predvsem deli, ki jih razlikujejo od nasprotnega spola, očitno nekaj, česar človek raje ne pokaže drugim, kar pomeni, da morajo biti nekaj slabega.

Zato je sramota! Toda življenje teče dalje - in na neki točki se začne zanimati tudi za nasprotni spol. Pravzaprav bi bilo za mlade, ki so vedno v nekakšni "fazi dvorjenja", da bi našli pravega partnerja zanje, povsem dovolj, če bi videli in pokazali - z drugimi besedami, povsem neškodljiva igra za medsebojno spoznavanje. Vendar to ni mogoče - takšno neškodljivo vedenje je onemogočeno z vzgojo za telesno sovražnost ali celo sram. Kajti osvoboditev od sramu bi bila običaj prostitutke - človek pa ni prostitutka in

noče biti. Ker bi to bilo v nasprotju z visoko moralo.

Kaj torej storiti? Ker se spolni odnos tako ali tako mora nekega dne zgoditi in ker se, kot pravijo vsi, ne obnese pri vseh, si dekleta rečejo: "Potem pa gremo! Konec koncev je spolni odnos del spolnega samoodločanja in znak uspešne emancipacije. In vsi govorijo o tem, da je to povsem normalno in da mora biti - tudi kot znak, da ste normalni in zdravi." Zato ga začnejo - in pogosto s partnerji, ki so dejansko nesposobni - kot je bila tema pogovora z materjo.

Toda to sprevečanje morale, kaj je pravzaprav neškodljiva zabava in nekaj povsem naravnega (če bi le delali prav) in kaj ni tako neškodljivo ter kaj bi mladi glede na razmere smeli ali ne smeli početi, obrača spolno moralo v naših civilizacijah na glavo. V Jezusovem času so dekleta in mlade ženske z visoko stopnjo kriminalne energije odvrčali od njihove naravno visoke morale s povsem kriminalnimi metodami, danes pa jih z manipulacijo s psevdomoralo programirajo v brezbržnost in pomanjkanje empatije. Da bi tukaj nekaj uredili - začeniši z mladimi - in se vključili, bi bila naloga naše religije - v skladu z Jezusovo ideologijo. To bi privedlo do uspešnega spolnega samoodločanja in resnične emancipacije, zlasti za dekleta in s tem za ženske v kasnejšem življenjskem obdobju - če bi po eni strani premagale sovražnost do telesa in po drugi strani imele spolne odnose samo tam, kamor po naravi spadajo, torej v družini (ker se pri tem lahko rodijo otroci - in otroci spadajo v družino)!

In kar zadeva sramoto, ta se pojavi le, če ne živimo po svoji naravni morali, ki je monogamna. In če bi živeli po tej naravni morali, bi sramota samodejno izginila, tako rekoč kot slaba nočna mora. Naravno moralo lahko dosežemo tako, da dekleta v tem smislu naredimo bolj premetena!

Eden od idealov Lukasa Cranacha starejšega, ki je bil slikar in humanist, je bil, da moralnost in golota sodita skupaj, da je morda prava moralnost mogoča le, če je združena z goloto (seveda le tam, kjer se to spodobi). Zelo lep primer te kombinacije je upodobitev rimske državljanke Lukrecije, čeprav je bila njena usoda žalostna. Bila je posiljena in je tako trpela zaradi te grozljive izkušnje, za katero je bila sama nedolžna, vendar z njo ni hotela več živeti, da se je ubila. Rimljani so jo zato imeli za utelešenje morale. V tem smislu jo je naslikal Lucas Cranach starejši.

Toda glede na to grandiozno manipulacijo je tudi nesmisel o vergendiranju popoln rdeči sled. Več o tem na www.michael-preuschoff.de, tukaj še posebej spletna knjiga "Jesusideologie".

Michael Preuschoff, dipl.-teol. in upokojeni učitelj verouka na poklicni šoli, e-pošta: hpreuschoff@gmx.de

Prevedeno iz nemščine s www.deepl.com

VENUSDIENTST

Karin Freiwald – meine Jahre als Hure

Offene Worte
über die Sexarbeit

Mit historischen Streiflichtern
zu »Liebe, Lust und Laster«

Karin Freiwald – links oben wenige Monate vor dem Beginn ihrer Sexarbeit, rechts oben ihr »Werbefoto« im Clubbordell.
Links: im ersten Jahr als Prostituierte.

In ihrer autobiographischen Erzählung schildert Karin Freiwald mit beachtlichem Bekennermut den Werdegang zur Hure und erinnert sich an die eindrucksvollsten Erlebnisse und Erfahrungen während der Zeit als Sexarbeiterin. Sie ermöglicht den Lesern einen tiefen Blick in die eigentümliche Welt der Prostitution.

Za knjigo "Venusdienst - Karin Freiwald - Meine Jahre als Hure" (Služba Venere - moja leta kurbe) me je seznanil prijatelj, ko je bila na internetu.

Med branjem sem povsem po naključju

naletel na odlomek (strani 34 in 35), v katerem je bilo citirano moje spletno mesto:

Na neki spletni strani (www.basisreligion.de) sem pred kratkim našel argumentacijo na temo bimbos, ki zelo posrečeno opisuje korenine določenega vedenjskega odtisa: "Preden pa zavijamo nos nad takšnim domnevno nemoralnim dekletom, se moramo zavedati, kdo je tu pravzaprav nemoralen. Kako se je takšno dekle odrezalo v preteklosti? Ali ga niso od otroštva učili suženjske morale z vsemi vrstami tabujev in strahov, kar je zahtevalo njegovo neumnost in naivnost? Ali ni vedno verjel, da je sramota utelešenje vsake morale, in ali ga to ni usmerilo v napačno smer in ga naredilo zelo radovednega?" (Opomba: od takrat mi je bolj všeč druga argumentacija, ki je, upam, privlačnejša.)

Mislím, da sem lahko upravičeno ponosen na dejstvo, da se prostitutka, torej ženska, ki je tako rekoč iz tega poklica, strinja z menoj (torej s teologom!), da so mladi s svojo nagnjenostjo k visoki (spolni) morali poslani v napačno smer. Primeri zlorab, o katerih se danes toliko govori, so zagotovo zelo slabi, vendar menim, da so le vrh ledene gore: Naše kulturno ozračje preprosto ni prijazno do morale - in za to so krive predvsem religije! Ljudje se namreč že od otroštva dalje - zlasti prek religij - ne naučijo prave morale, temveč le psevdomoralo, in sicer moralo sramu (ali tudi sovražnosti do telesa). Prava morala, zlasti pri mladih, zlasti pri dekletih, ki še nimajo "spolne izkušnje", ki imajo gotovo določeno radovednost, vendar (še) ne prisile, da bi jo ponovile, mora izhajati iz zavesti in ne iz kopalk ali bikinija. Toda prav takšna zavest religij ne zanima. A ne verstva ne kdo drug tega ne raziskuje, čeprav je prav na tem področju mogoče kaj storiti!